

SKINNY PUPPY

Jana Kománková / foto archiv

Možná se vám ten titulok zdá moc dryáčnický, ale jak nazvat povídku o kapelo, která se jmenuje Vychrtlé štěně, končí svou existenci a v jejích textech je víc krve než v průměrném akčním filmu? Nechá se svítit, SKINNY PUPPY byli jednou z nejdrsnějších, ale taky nejčastěji vykrádaných elektronických kapel vůbec.

Skinny Puppy byli tím nejdůležitějším na kanadské elektronické scéně 80. a počátku 90. let. Tak či onak měli prsty ve všem ostatním, co se tam hudebně šustilo - ať to byly kapely důležité jen pro pár zasvěcených, anebo hvězdy Front Line Assembly, s nimiž členové SP spolupracovali na vedlejších projektech (a jejichž zpěvák Bill Leeb byl do roku 1986 členem SP). Bez debaty je i jejich vliv na Ministry, Nine Inch Nails a celou EBM scénu v Belgii a Německu. Skinny Puppy stáli daleko vpředu svým progresivním soundem plným neslychaných samplovaných pazvuků, svou ze srdce jdoucí a srdce rvoucí intenzitou a znepokojivými texty plnými fyzického i psychického násilí. I v této oblasti ale předčili své vykradače - zatímco hlavně v Německu to bylo povrchní veršování o válce a stovkách mrtvol, nahlíželi Skinny Puppy přede vším dovnitř a snažili se jít po přičinách.

Počátky této kapely hledáme na začátku 80. let. Hlavními osobami a výhradními tvůrci od počátku až do konce existence skupiny byli pánové David Ogilvie a Nivek Ogre (*ergo Kevin*). Stihli natočit dvanáct desek jako Skinny Puppy a mnohé další pod jinými jmény, několikrát změnit spolupracovníky, ale hlavně se výrazně podepsat na tváři elektronické hudby.

Nejstarší materiál, který kdy Skinny Puppy vydali, najdeme na CD *Back And Forth Series Two*, což je sbírka nahrávek pořízených v letech 1981-84 na čtyři stopy přenosného studia. Vyšla až v roce 1992, kdy už kapela nemohla vydržet naléhání skalních příznivců. Je tu patnáct věcí, zvukem poměrně vzdálených Skinny Puppy, jak je známe - přes nepopíratelné zlo a temnotu uvnitř jsou tracky poměrně čisté, ještě tu nejsou ty stěny z industriálních hluků a také zpěv zní poměrně přirozeně. Ačkoli se Cevin Key na obalu omlouvá za nevalnou kvalitu nahrávek, je to velice zajímavý materiál.

Následovala minialba *Remission* (1982) a *Bites* (1983), kde už začínají být do té doby jasné, skoro hitové struktury písní pohřbívány pod tunami toho nejdrsnějšího zvukového harampádí. I textová obsese temnou magií, manipulací s lidským mozkem a rituálními vraždami je (třeba ze skladby *Church*, kde se stále opakují slova *church in hell*) čím dál tím jasnější. V roce 1983 vydávají Skinny Puppy ještě album *Back And Forth* (sedm věcí z něj pak vyšlo na *Back And Forth Series Two*).

Nejdůležitější jsou ale Skinny Puppy až po polovinu 80. let. Legendární desky *Cleanse Fold And Manipulate* (1987), *Mind: The Perpetual Intercourse* (1988), *Vivisect VI* (1988) a *Rabies* (1989) zůstanou jedním z největších milníků na cestě elektronické hudby od prvních robotických vizí k hard disk recordingu. Ogilvie a Key (a samozřejmě i jejich spolupracovníci, z nichž jmenujeme alespoň Dwayne Goettela a Chrise Shepparda) jsou mučeni a mučí hrůznými zvukovými obrazy lidského nitra. Drásavé texty, ale hlavně neuvěřitelně manipulovaný zvuk nástrojů hudebních i nehudebních (z nichž zaujme třeba řetězová pila) a lidských hlasů hnaný vpřed neúprosným, nezakrytým strojovým rytmem... plus talent dát tomu všemu rád natolik, že posluchač nemůže jejich poselství uniknout. V tom byla síla tohoto období kapely: Skinny Puppy se nenechali hlukem zcela zahlit a vytvářeli opravdové písně, zručně taneční a zrádně přitažlivé. Legendární byla i jejich živá vystoupení. Něco málo se o nich dozvíme z live alba *Ain't It Dead Yet?*, ale atmosféru večerů, kdy se skupina pohybovala na hranici toho, co lze ještě nazvat hudbou a co lze od jejich hráčů akceptovat, bylo třeba zažít. Ačkoli se od té doby elektronická hudba změnila velmi radikálně, skladby jako *Addiction*, *One Time One Place*, *Chainsaw*, *Dogshit*, *Dig It a Anger* vám oťresou i dnes.

Kariéra skupiny samozřejmě s koncem osmdesátých let neskončila. Alba *Too Dark Park* (1990) a *Last Rights* (1992 - zde se mimochodem objevuje poprvé skladba *Download*, jež dala název nynější inkarnaci SP) ukazují, kam mohou Skinny Puppy zajít, mají-li k dispozici rozvinutou techniku. Osobně preferuji ty nejstarší věci pro jejich syrové kouzlo a ohromující přitažlivost, ale z hlediska zvuku jako takového jsou tato dvě alba samozřejmě dál, a textově také hlouběji. Možnosti zvukových manipulací rostly geometrickou řadou a Key a Ogre toho nemohli nevyužít.

Problémem Skinny Puppy bylo právě to, co bylo i jejich největším kladem: intenzita. Skinny Puppy svou věcí žili daleko hlouběji, než je *bezpečné*. Což samozřejmě znamená velmi nezdravý způsob života. Skinny Puppy nepodstupovali všechny ty intoxikace jen víkendové a pro zábavu, ale proto, že se snažili se skrz ně dostat ještě dál. Opravdové průšvihy, nejen s heroinem, začaly v roce 1993.

Skinny Puppy (v sestavě Cevin, Nivek a Goettel) podepsali v roce 1993 smlouvu s American Recordings a nastěhovali se do studia Shangri-la v Malibu. Přišla ale známá vlna požárů a skupina byla donucena k evakuaci. Studio bylo navíc ještě poškozeno při záplavách v témže roce.

Skinny Puppy, žádní velcí kamarádi, do té doby vždycky nahrávali odděleně a producent David Ogilvie (známý také jako Rave) pak dával výsledky jejich práce dohromady. Najednou museli, nervózní z toho, co se kolem nich děje, z tlaku okolí a z práce, která nešla od ruky, nahrávat společně a bez Davida. Dva následně přizvané producenty, Rolihho Mosimana (mj. Swans) a Foetuse, po několika týdnech vyhodili. Po nich přišel na řadu Martin Atkins, s nímž Puppy v minulosti již spolupracovali, a přes značné dramatické spory bylo v květnu 1994 několik základů hotovo. Z nejasných důvodů si pak ale skupina odnesla pásy domů a po několika měsících s nimi znovu navštívila Davida Ogilvieho. Prakticky rok nikdo nevěděl, co se s nahrávkami vlastně děje. V červnu 1995 došlo k osudné roztržce mezi Keyem a Ogre, která vedla k rozhodnutí druhého z nich opustit skupinu. Chtěl pokračovat v práci na projektu W.E.L.T., který nějaký čas předtím založil s Billem Morrisonem jako 'vedlejšák' Puppy. (SP byli množstvím vedlejších projektů známí. Vzpomeňme aspoň *Cyberaktif* a jeho album *Tenebrae Vision* vydané u Wax Trax. Podíleli se na něm Cevin Key, William Schroeder, Dwayne Goettel a Blixa Bargeld, a od Skinny Puppy se lišil čistším a přímějším, 'elektroničtější' zvukem. Už loni jsme také mohli slyšet eponymní album projektu *Download*, což má být oficiální následník štěněčino trůnu - bohužel o mnoho méně zajímavý než práce samotných Skinny Puppy.)

Poslední ranou, která se postarala o definitivní rozhodnutí, zda budou Skinny Puppy pokračovat, byla ale smrt Dwayne Goettela 23. srpna 1995. Goettel byl nalezen v koupelně domu svých rodičů předávkovaný heroinem a nejevící známky života. Skinny Puppy i jejich okolí bylo oťeseno: Keye to vyprovokovalo k tomu, že během deseti dnů odevzdal dokončený materiál na desku *The Process* s tím, že Skinny Puppy jednou provždy končí.

O tom, co všechno se během let vzniku této desky dělo ve studiu, se svět jen dohaduje. O tom, co se dělo v hlavách jejich tvůrců, vyprávějí texty - snad nejšílenější z toho, s čím kdy skupina vyrukovala. Jsou zároveň tím nejbrutálnějším a nejjasněji odhalujícím poselstvím. Album je ovlivněno nebezpečnou, několik životů na svědomí mající sektou stejného jména, která působila v Americe - tedy nikoli Kafkovou knihou - a je opravdu jen pro otrlé. Skinny Puppy vždycky zkoušeli, kam až mohou zajít jako hudebníci a jako lidé, a se svou hudbou se dostali k jedné ze stěn. Tohle žít je stálo část duševního zdraví, život jednoho z nich a výsledkem je 'jenom' několik hodin hudebního horroru. Co to je jenom v muzice za sílu, že dokáže už tolik let takhle ničit lidské bytosti?

Cult z alba *The Process*

*Chvilke jež přetrvává Abys skrz ni s lítostí poznal závan času
Pokoušel jsem zkoušel Nikdy jsem si nevěšim fantomů její
mysli*

*Prořezávám se poslední čtvrtí měsíce Nebe je plné varovných
znamení*

Doutnající uhlíky Vzpomínám si - zas a znovu zkoušet

Žít Rozžítám se abych klesl v jejím záblesku světla

Čas obviňovat Půjčovat si z vlastní minulosti

Padám

Není šilená

Zešléla až teď

A jestli mě strhává prapůvod ticha a láska nezmizela

z mého srdce Sednu si na tento trůn jenž mě odvrhuje

A ona padne nazad na podlahu a dopředu dozadu

Riká že zas prožívá všechnu mou pravdu Ona je to pro co žiju

Žiju sám

*Hrozivé mě pozvedá k děsným vnitřním požárům Požárům
ducha*

Nejtemnější hodiny Můj padlý mozek bolí

Zas jednou jsou dveře tiché Osamělý na ni myslím

Natahuju hořící hodiny času

POSLEDNÍ ZAVYTÍ VYCHRTLÉHO ŠTĚNĚTE

